

La Wallonie, the place to be?

Zijn Franstalige klanten anders dan Nederlandstalige? "Anders dan wat de politiek je laat denken, lijken ze vooral erg op elkaar. Voor alle Belgen is eten en drinken tussen de activiteiten door even belangrijk – soms zelfs belangrijker – dan de activiteit zelf."

"Ik heb wel de indruk dat Walen nog meer levensgenieters zijn. Carnaval wordt hier goed gevierd, Pasen ook, en alle gelegenheden om lekker te gaan eten of samen te komen, zijn goed. Iedereen kent iedereen, oes kent oes zoals ze in mijn geboortestreek zeggen. Je moet geen zeven diensten doorlopen vooraleer je bij de burgemeester geraakt. En het fabeltje dat alles in

Wallonië geregeld kan worden, is niet waar. Wij moeten net zo goed bouwvergunningen en milieuvergunningen bekomen net zoals in Vlaanderen. Ik zou dus zeker aanraden aan andere ondernemers om over de taalgrens te komen ondernemen. Als er hier een markt voor hun product of dienst is. Maar niet in mijn niche, hè."

/ www.wildtrails.be

Veranda's en tuinconstructies Veranclassic

"Alles verloopt hier vlotter"

Veranclassic maakt tuinhuisen, veranda's, carports, garages en poolhouses. Je moet er wel de taalgrens voor oversteken – naar Dottignies, deelgemeente van Mouscron, ook bekend als Dottenijs, Moeskroen. Vanuit Vlaanderen een kleine sprong om er te geraken, maar een grote stap voor de Vlaming. *La Wallonie, le bout du monde?*

TEKST Sanderijn Vanleenhove - FOTO Wouter Vanvooren

"Waar ben jij geweest? In Moeskroen? Dat is Wallonië! Wat moest je daar in godsnaam gaan doen?" Dat was de reactie van mijn zus toen ik na mijn interview bij haar passeerde in Harelbeke. Harelbeke ligt op een luttele 15 minuten rijden van Dottignies. Zelf komt ze bijna nooit in Wallonië, zegt ze.

Yvan Ostyn, oprichter van Veranclassic had gelijk. Ik had bij aankomst mijn jas nog niet uit of hij begon erover. *La Wallonie, c'est le bout du monde* voor Vlamingen. Het is moeilijk om ze naar hier te krijgen. Mijn allereerste verkoopbureau was in Moeskroen, en ik kreeg er geen Vlaming naartoe. Van alles heb ik geprobeerd. Dottignies, dat is Wallonië voor de Vlaming. Terwijl het gewoon aan de overkant van Spiere is. Letterlijk, hè. Als je hier de straat oversteekt, ben je in Vlaanderen. Dat vertaalt zich nu eindelijk ook in de cijfers. Vroeger was Vlaanderen een klein marktsegment, nu zitten we ongeveer evenveel in Frankrijk, Wallonië als Vlaanderen."

Animateur économique

"Ik ben heel toevallig in Wallonië terechtgekomen. Begin jaren '90 was ik vertegenwoordiger in een bedrijf dat actief was in Wallonië en Frankrijk. Toen ik op mezelf begon, was de stap om mij hier te vestigen snel gezet. Ik had al een afzetmarkt, en de schrijnwerkerij van mijn broer, waar toen de fabricatie gebeurde, was hier in de buurt."

"Ik heb er nog geen moment spijt van gehad. We zijn hier destijds met open armen ontvangen door de toenmalige burgemeester van Moeskroen. Hij zette volop in op economie en tewerkstelling en deed er alles aan om Vlaamse ondernemers naar hier te halen. Hij had zelfs een 'animateur économique' in dienst, die alles voor ons opvolgde. Ze zijn zelfs samen onze bouwvergunning in Namen gaan verdedigen. Op enkele weken tijd was die rond en konden we beginnen. In Vlaanderen is zoiets ondenkbaar.

Algemeen verloopt de administratie in Wallonië gewoon veel vlotter."

Bienvenue en Wallonie

Dat is een verrassende claim, gezien het cliché van de luie Walen. Maar dat is natuurlijk eigen aan clichés. Ze berusten op vooroordelen. Toch had ik me er zelf die dag al op betrappt. Toen ik meteen na het bord 'Bienvenue en Wallonie' mijn voorwiel in een diepe put mikte. "Wallonië, zeker", mopperde ik.

"Maar er is effectief een verschil", zegt zoon en huidige zaakvoerder Thomas Ostyn. "Ik begeef me op glad ijs door dit te zeggen, maar sommige Walen zijn minder sterk in orde en netheid. Daarom investeren wij heel veel in opleidingen, zelfevaluaties, en proberen we er zelf veel te zijn en met hen te praten. Maar dat doen we net zo goed voor onze Vlaamse werknemers. Een bedrijf valt of staat met goede medewerkers."

"In de tijd dat mijn vader begon, was het wel makkelijker om goed personeel te vinden. Door de grote schaarste op de arbeidsmarkt krijgen we de juiste profielen moeilijker binnen en dat zet een rem op onze groei. Ook de taal vormt

Yvan Ostyn (links): "Op enkele weken tijd was onze bouwvergunning rond."

voor veel mensen een barrière. Voor heel wat functies moet je je in beide landstalen kunnen behelpen. Als bedrijf proberen we daaraan tegemoet te komen. Iedereen kan via het bedrijf intensieve taalcursussen volgen. Maar toch schrikt het mensen af om hier te solliciteren."

Le pain quotidien

"Je mag hier echt wel spreken van een ondernemersgemeenschap. De Kamer van Koophandel is heel actief. En iedereen kent hier iedereen. Vlamingen én Walen. In het begin investeerde Veranclassic ook in het lokale verenigingsleven. Maar de return was niet altijd navenant. We blijven een commercieel bedrijf, hè. Dus investeren we onze marketingmiddelen nu op een andere manier. In social media, SEO..."

"Die vete tussen Vlaanderen en Wallonië, die de politiek toch wat opklopt vind ik, voelen wij hier niet. We hebben hier veel vrienden en kennissen. Maar we blijven Vlamingen. Zou ik er een punt van maken om in Wallonië te wonen? Dat ook weer

niet. Als ik in Vlaanderen naar de bakker moet of hier, dat blijft mij gelijk. Zolang het maar lekker brood is, zeker?"

/ www.veranclassic.be

Oost-Vlaamse sausenfabrikant Arthus de Bousies

"Er is nog ruimte om te ondernemen"

Arbeid adelt, en de adel arbeid, tegenwoordig ook als zelfstandige ondernemer. De Oost-Vlaamse graaf en sausenproducent Arthus de Bousies haalt de mosterd letterlijk aan de andere kant van de taalgrens. Zijn ambachtelijke merk Natura verhuisde van Vorst naar Tubize.

TEKST Herman Van Waes - FOTO'S Natura

"Mijn familie mag dan afkomstig zijn van het Vlaamse Hansbeke, noem mij toch maar liever een Belgische dan een Vlaamse ondernemer", steekt de 37-jarige **Arthus de Bousies** van wal. "Mijn eerste werkervaring had ik in dienst van de Waalse chocoladeproducent Dolfin, en zo ben ik in de voedingssector terechtgekomen.

In 2012 kon ik het bekende Brusselse sausenbedrijf Natura overnemen. We groeiden en in Vorst werd het algauw te klein, maar verhuizen naar Brussel of Vlaams-Brabant bleek heel duur. Toen heb ik via de Waals-Brabantse investeringsmaatschappij Nivelinvest een plek op een kmo-zone in Tubize gevonden.

"Het gebouw stond er al. Niet alleen de huur was veel lager, zelfs de verhuur werd voor een stuk gefinancierd. Voor ons was dat een superkans: ik denk dat we zo'n 14% van onze investeringen hebben teruggekregen in subsidies. We voelden ons daar dus heel welkom, en nu nog steeds. Niet dat Wallonië doelbewust Vlaamse bedrijven probeert te lokken, het gewest doet gewoon echt zijn best om investeringen aan te moedigen. De ruimte om te ondernemen, aan veel betaalbaarheidsgrondprijzen, is zeker een grote troef."